Gogolinek, dnia 17 września 2020 r.

Marcin Kabat
Błędowo 55
87-214 Płużnica

URZĄD GMINY w Płużnicy
wpł. 2020 -09- 23
L.dz. 5047/2020
p. Stanule
p. A. Kowalik

Reprezentowany przez:

Annę Mojzesowicz
EkoPolska Mojzesowicz Sp.k.
Gogolinek 22, 86-011 Wtelno

Wójt Gminy Płużnica
Płużnica 60
87-214 Płużnica

W nawiązaniu do pisma Wójta Gminy Płużnica z dnia 27 sierpnia 2020 r. (data wpływu: 03 września 2020 r.), znak: GPI.6220.6.2020.AK wzywającego do złożenia wyjaśnień oraz ustosunkowania się do uwag i wniosków mieszkańców dotyczących przedsięwzięcia polegającego na *budowie obiektu inwentarskiego – chlewni dla macior wraz z infrastrukturą towarzyszącą na działce o nr ewid. 84/4 w miejscowości Błędowo, gmina Płużnica* informuję co następuje.

Na wstępie należy wskazać, iż toczące się postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, tj. ocena o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (zwana dalej OOŚ), reguluje ustawa *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie [...]*. Artykuł 66 ust. 1 ww. aktu prawa wskazuje m.in. na wymóg określenia przewidywanego oddziaływania na środowisko, w tym na ludzi. Istotne jest jednak to, iż przepisów prawa w zakresie ochrony środowiska nie należy odczytywać autonomicznie, tj. niejako w oderwaniu od pozostałych powszechnie obowiązujących aktów, w szczególności ustanowionych na wyższym szczeblu. Realizacja ww. przepisu wymaga zatem jednoczesnego uwzględnienia najważniejszej normy prawnej, jaką jest niewątpliwie *Konstytucja Rzeczpospolitej Polskiej*, w tym art. 7, który to stanowi: *„Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa."*

Na wstępie należy zwrócić uwagę na fakt, iż Raport o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko, przedłożony w rozpatrywanej sprawie zawiera wszystkie informacje, które są wymagane na podstawie art. 66 ustawy uooś i szczegółowo uwzględnia charakter przedmiotowego przedsięwzięcia. Należy również mieć na uwadze, że co prawda żaden przepis ustawy nie określa wprost, czy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter uznaniowy, czy też jest decyzją związaną, jednak należy zgodzić się z poglądem wyrażonym w literaturze przedmiotu, że z uwagi na fakt wprowadzenia przez taką decyzję ograniczeń w wykonywaniu prawa własności do nieruchomości, chronionego przez art. 21 Konstytucji RP, organy

administracji nie mają w tym zakresie swobody, a wydana decyzja negatywna może nastąpić tylko w sytuacjach przewidzianych prawem [K. Gruszecki: Ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Komentarz, Wrocław s. 255]. Należy również podkreślić, że ustawa uooś zawiera zamknięty katalog przypadków, w których Organ może wydać odmowną decyzję środowiskową i tylko wskazane w ustawie przesłanki mogą skutkować decyzją odmowną [wyrok WSA w Łodzi z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt. II SA/Łd 285/13, LEX nr 1333585]. Przesłanki odmowy zgody polegać przy tym mogą wyłącznie na: niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 ustawy), odmowie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający (art. 80 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 77 ust. 1 ustawy), braku zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w innym wariancie proponowanym przez wnioskodawcę, w sytuacji, gdy organ skorzysta z możliwości określonej w art. 81 ust. 1 ustawy wykazaniu znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000 przy jednoczesnym braku spełnienia przesłanek z art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy), wykazaniu, że przedsięwzięcie może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, przy jednoczesnym braku spełnienia przesłanek z art. 38j ustawy - Prawo wodne (art. 81 ust. 3 ustawy). O ile zatem żadna z wymienionych wyżej okoliczności nie zachodzi, organ jest obowiązany do określenia środowiskowych uwarunkowań. W niniejszym postępowaniu żadne z powyższych nie ma miejsca. W przypadku istnienia konfliktów społecznych, Organ ma obowiązek wziąć pod uwagę skargi mieszkańców, co w niniejszym postępowaniu ma miejsce, co nie oznacza jednak, że mają one stanowić podstawę do wydania decyzji odmownej. Zgodnie z Wyrokiem WSA we Wrocławiu z dnia 10 listopada 2015 r., znak: II SA/Wr 222/15: „podstawą odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań nie mogą być konflikty społeczne". Obowiązkiem Organu prowadzącego postępowanie jest przede wszystkim ustalenie, czy planowane przedsięwzięcie nie wiąże się z nadmiernym zagrożeniem dla środowiska, czy podjęte zostały niezbędne kroki w celu zminimalizowania szkodliwego wpływu przedsięwzięcia na środowisko i czy nie zachodzą określone prawem przesłanki uniemożliwiające podjęcie określonej działalności na terenie objętym zamierzeniem inwestycyjnym. Żadna ze wskazanych w ustawie przesłanek nie umożliwia odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia z powodu istniejącego wokół planowanego przedsięwzięcia konfliktu społecznego. Sprzeciw mieszkańców nie może stanowić podstawy do wydania negatywnej decyzji w sprawie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Przepisy jedynie zapewniają udział społeczeństwa w postępowaniu m.in. poprzez zgłoszenia uwag i wniosków, natomiast nie nakładają obowiązku uzyskania społecznej akceptacji dla przedsięwzięcia (WSA w Szczecinie w wyroku z dnia 14 czerwca 2013 r. II SA/Łd 285/13, LEX nr 1333585). Podkreślenia wymaga fakt, iż organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach jest związany wyłącznie przepisami powszechnie obowiązującymi, zatem nie może wydawać decyzji na podstawie subiektywnych odczuć. Sprzeciw mieszkańców co do realizacji inwestycji, których interes faktyczny przemawia za innym sposobem zagospodarowania określonych nieruchomości, jak już wyżej wspomniano nie może być podstawą odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wyłącznie naruszenie konkretnej normy, bądź też wykazanie konkretnego negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko, co ważne zgodnego z obowiązującym prawem i obiektywnego, może stanowić odmowę wydania zgody na realizację inwestycji.

Podstawą dokonywanych analiz, w tym przez organy ochrony środowiska, są obowiązujące w polskim prawodawstwie metodyki referencyjne, a także wartości normatywne. W polskim systemie prawnym nie obowiązują natomiast szczególne normy prawne, które odnosiłyby się do zapachów. Przepisy prawa ustalają jednak wartości odniesienia substancji w powietrzu, które to wywołują ww. zapachy. Przedmiotowe wartości stanowią aktualnie jedyne obiektywne kryterium oceny.

Przeprowadzona na podstawie ww. metodyki analiza w zakresie dyspersji zanieczyszczeń w powietrzu (zawarta w *Raporcie*) wykazała przewidywane dotrzymanie ww. wartości odniesienia. W świetle powyższego, wykluczono znaczące negatywne oddziaływanie planowanej inwestycji na stan jakości powietrza, w tym w kontekście uciążliwości złowonnej. Dalsza analiza w tym zakresie wykracza poza zakres ustawowej oceny.

Poniżej przedstawiono przykładowe ustalenia ogólnodostępnych dokumentów w zakresie analiz i ocen dla tzw. odorów na etapie m.in. procedury OOŚ. Pismo Ministra Środowiska z dnia 23 kwietnia 2013 r., znak: BMzk-070-355/16026/13/MK, tj. stanowisko w sprawie problematyki dotyczącej powstawania nowych ferm: *„Zwrócenie uwagi wymaga, że największym problemem, będącym główną protestów związanych z eksploatacją ferm drobiu są substancje zapachowo-czynne pochodzące z procesu technologicznego. W chwili obecnej w Polsce brak jest możliwości oceny uciążliwości odorowej planowanej inwestycji, gdyż nie istnieją odpowiednie akty prawne regulujące te kwestie. W świetle obowiązujących przepisów, jedyną możliwością analizy wpływu planowanego budynku inwentarskiego na stan jakości powietrza atmosferycznego pod kątem substancji odorowych jest sprawdzenie dotrzymania norm emisji przede wszystkim takich substancji, jak amoniak czy siarkowodór, pochodzących z procesu technologicznego i porównanie oszacowanych w przedłożonym raporcie wielkości emisji oraz imisji z normami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu.* ***Jeżeli z przedłożonej dokumentacji wynika, iż planowany budynek inwentarski nie będzie powodował przekroczenia standardów jakości powietrza, regionalny dyrektor ochrony środowiska uzgadnia warunki realizacji takiej inwestycji.*** *"*

Dokument wydany przez Generalną Dyrekcję Ochrony Środowiska pt. *„Analiza prawna orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego w powiązaniu z orzeczeniami wojewódzkich sądów administracyjnych w zakresie ocen oddziaływania na środowisko w sprawach wszczętych po 28 lipca 2005 r."*, Warszawa, 2011 r.: *„Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lutego 2010 r., sygn.. akt II OSK 223/09 [...] Sąd I instancji właściwie także orzekł, że unormowanie z art. 85 POŚ nie wprowadziło odpowiedniej normy dotyczącej ochrony powietrza przed zapachami lecz tylko przed określonymi substancjami w powietrzu. Należy podkreślić, że zapach czy też odór jest substancją niemierzalną.* ***Zapachy, pomimo że mogą być uciążliwe, nie mogą być badane, gdyż w polskim systemie prawnym nie obowiązują normy prawne, które odnosiłyby się do zapachów.*** *W takiej sytuacji za kryterium oceny w tym zakresie przyjmuje się średnioroczne i godzinowe stężenia amoniaku i siarkowodoru."*

Podkreślić przy tym należy fakt, iż problematyka w zakresie braku stosownych uregulowań prawnych dla określonych uciążliwości generowanych do środowiska nie dotyczy jedynie odorów. Ustawodawca bowiem ustalił np. odrębne metodyki propagacji hałasu w przestrzeni otwartej, a także dopuszczalne poziomy hałasu w stosunku do tzw. hałasu przemysłowego oraz komunikacyjnego. Wskazane powyżej dwa aspekty ochrony środowiska podlegają prawnej ocenie w sposób niezależny względem siebie (odrębnie). W praktyce natomiast

ww. rodzaje oddziaływania akustycznego niejako się kumulują w odbiorze ludzi, w tym stanowią uciążliwość akustyczną wyłącznie w sytuacji łącznego ich występowania. Podobna kwestia dotyczy też emisji określonych substancji do powietrza, np. dwutlenku siarki, czy też dwutlenku azotu. Zanieczyszczenia te oceniane są odrębnie, zgodnie z ustalonym przez ustawodawcę kryterium oceny, tj. na podstawie obowiązujących, wartości odniesienia dla tychże substancji. Pomimo to, w praktyce współwystępowanie kilku zanieczyszczeń w powietrzu może wywołać zjawisko tzw. synergii, które w istocie może przyczynić się do wystąpienia określonych dolegliwości, uciążliwości.

Odczuwalność danej substancji warunkowana jest wieloma czynnikami, w tym meteorologicznymi, czy też współwystępowaniem innych zanieczyszczeń. Mnogość zjawisk, a także procesów z tym związanych uniemożliwia jednoznaczną ocenę w zakresie przewidywanej uciążliwości. Najwyższe stężenia wskazane w analizie występować będą jedynie w określonej sytuacji meteorologicznej. Takie sytuacje występują zaledwie kilkanaście, czy też kilkadziesiąt godzin w roku.

Podsumowując kwestię uciążliwości odorowej w stosunku do amoniaku, posługując się zarówno wspomnianą literaturą fachową, jak i zapisami metodyki referencyjnej, wnioskować należy, iż realizacja planowanej inwestycji nie pogorszy aktualnego tła w stosunku do tejże substancji, tzn. nie wpłynie na zmianę warunków aerosanitarnych w stosunku do stanu obecnego.

Kwestia związana z uciążliwością złowonną została uwzględniona w treści *Raportu* również w kontekście przyjętych rozwiązań ograniczających emisję substancji odorotwórczych do powietrza. W dokumentacji przyjęto bowiem w szczególności następujące rozwiązania omawianego rodzaju:

- Projektuje się automatyczny system wentylacji, którego praca sterowana będzie w zależności m.in. od temperatury oraz wilgotności, minimalizując tym samym nadmierną cyrkulację powietrza, a co za tym idzie wzmożoną emisję amoniaku.
- Zastosowane zostaną poidła tzw. *„bezwyciekowe"*, ograniczające rozlewanie się wody (straty), a w związku z tym nadmierną wilgotność i emisję amoniaku.
- Zapewnione zostanie okresowe i regularne czyszczenie i dezynfekcja budynku.
- Przewiduje się zastosowanie systemu bezściołowego, przy którym to straty azotu w budynku inwentarskich są znacznie niższe w porównaniu z zastosowaniem chowu ściołowego. Wykluczona w ten sposób będzie jednocześnie realizacja płyty obornikowej, która to w praktyce stanowi istotne źródło uciążliwości, z uwagi przede wszystkim na niską wysokość geometryczną emitora oraz tzw. odsłonięcie źródła (wpływ warunków atmosferycznych).
- Padłe zwierzęta magazynowane będą na terenie gospodarstwa tymczasowo w szczelnym, zamkniętym kontenerze. Kontener ten będzie natomiast ulokowany w wydzielonym pomieszczeniu zamkniętym, które to zabezpieczone zostanie przed dostępem zwierząt domowych, gryzoni, a także osób nieupoważnionych.
- Stosowane będzie żywienie wielofazowe, gdzie ilość oraz skład paszy dostosowana będzie do wieku oraz stanu fizjologicznego zwierząt.
- Stosowane będą dodatki paszowe: enzymy, probiotyki, olejki eteryczne itp.
- Zrealizowany zostanie zbiornik magazynujący gnojowicę zamknięty, wyposażony w specjalistyczny króciec dla umożliwienia hermetycznego jego opróżniania przy zastosowaniu tzw. szybkozłącza.

W dokumencie *„Konkluzje BAT"*, w części dotyczącej rozwiązań ograniczających emisję amoniaku z pomieszczeń dla świń (BAT 30), wyszczególniono (w ramach możliwych do zastosowania rozwiązań) płuczkę kwaśną mokrą, dwu- lub trzystopniowy system oczyszczania powietrza oraz płuczkę biologiczną. Rozwiązania te stanowią urządzenia ochrony powietrza, tzw. technikę *„końca rury"*. Jednocześnie w ww. części przedmiotowego dokumentu podkreślono, iż rozwiązanie to może nie mieć powszechnego zastosowania, ze względu na wysokie koszty realizacji. Omawiane *„Konkluzje BAT"* opublikowane zostały w lutym 2017 r., zatem ww. ustalenie uznać należy jako nadal aktualne.

Długoletnie doświadczenie autorów niniejszego pisma wskazuje, iż systemy oczyszczania gazów odlotowych nie mają racji bytu, biorąc pod uwagę rentowność prowadzonych instalacji na terenie całego kraju. Powyższe potwierdza stan faktyczny użytkowanych ferm, które to w istocie pozbawione są tego rodzaju rozwiązań. Nie bez powodu ogólnodostępny rynek produkcyjno-dystrybucyjny oferuje bardzo ograniczoną gamę przedmiotowych rozwiązań. Aktualnie, w ramach sporządzania niniejszego pisma, znaleziono jedynie dostępność zakupu systemów oczyszczania gazów odlotowych typu *Magix* lub *Helix*, opartych na biofiltrach oraz płuczkach chemicznych. Z uwagi jednak na kwestie finansowe, urządzenia te realizowane mogą być co do zasady wyłącznie w stosunku do dużych ferm (co najmniej kilka tysięcy DJP), jednak po uprzednim dokonaniu szczegółowych analiz w tym zakresie. Podsumowując, zobligowanie Inwestora do zastosowania urządzeń ochrony powietrza (technika *„końca rury"*) równoznaczne byłoby z zanegowaniem całości przedsięwzięcia, gdyż nadmierne koszty związane z przyjęciem tego rodzaju rozwiązania spowodują zaniechanie dalszych działań Inwestora zmierzających do realizacji wnioskowanej instalacji.

Zasadą powszechnie znaną jest fakt, iż najlepszym rozwiązaniem dla środowiska jako całości, minimalizującym emisje zanieczyszczeń do powietrza, jest podejmowanie działań u samego źródła, w celu ograniczenia unosu, który to w istocie determinuje poziomy emisji. Zmiana technologii, czy też surowców stanowi najczęściej realizowany wariant, zmierzający do osiągnięcia ww. celu, w różnego rodzaju gałęziach przemysłu. W przypadku omawianej inwestycji w zakresie chowu lub hodowli zwierząt inwentarskich, rozwiązaniem ograniczającym (alternatywnym) mogłoby być zastosowanie ściółki (zmiana technologii) lub też samego systemu żywienia (zmiana techniki żywieniowej). Wnioskowane przedsięwzięcie obejmuje realizację chlewni w systemie rusztowym, dla którego dostępna literatura wyszczególnia znacznie niższe wskaźniki emisji w porównaniu z techniką ściołową, a także przewiduje stosowanie techniki żywienia fazowego, dostosowanego do wielkości i rozwoju trzody, o czym mowa powyżej. Technika ta ma na celu redukcję wydalania składników pokarmowych, tj. azotu i fosforu. Dawki dopasowane zostaną precyzyjnie do wymagań zwierząt będących na różnych etapach produkcji. Efektywne karmienie zwierząt ma za zadanie dostarczyć odpowiednią ilość składników energetycznych, aminokwasów, minerałów, witamin oraz mikroelementów potrzebnych do wzrostu. Bilansowanie to obejmować będzie fazy karmienia, formułowanie diety opartej na strawności składników pokarmowych, użycie diet niskobiałkowych uzupełnianych aminokwasami oraz diet niskofosforowych lub pasz, w których zastosowano wysokostrawne nieorganiczne fosforany. W żywieniu stosowane będą optymalne dla chowu i ochrony środowiska niskobiałkowe, wysokoprzyswajalne, zbilansowane pasze z użyciem nieorganicznych fosforanów, fitazy, aminokwasów syntetycznych (lizyna, metionina, treonina, tryptofan) i enzymów. System ten pozwala na uzyskiwanie optymalnych efektów produkcyjno-ekonomicznych oraz środowiskowych. Podsumowując, planowana inwestycja zakłada zastosowanie optymalnych rozwiązań

ograniczających opartych na zasadzie *„u samego źródła"*, zmierzających do ograniczenia emisji substancji odorotwórczych do powietrza, tj. właściwą technologię chowu lub hodowli zwierząt oraz technikę żywieniową.

Analizując innego rodzaju możliwe do zastosowania rozwiązania ograniczające emisję, czy też imisję, warunkiem koniecznym jest uwzględnienie ich dostępności na rynku. Mając na względzie ustalenia m.in. *„Kodeksu Przeciwdziałania Uciążliwości Zapachowej"*, a także oferowane przez producentów i dystrybutorów rozwiązania, zarówno techniczne, jak i technologiczne, stwierdza się, iż racjonalnym rozwiązaniem minimalizującym emisję mogłoby być stosowanie dodatków do gnojowicy. Przyjęcie tejże metody w żaden sposób nie wymusza dokonania modyfikacji w zakresie rozwiązań technicznych obiektu, nie stanowi nadmiernego kosztu na etapie eksploatacji instalacji, a co najważniejsze przyczyniłoby się do istotnego dodatkowego ograniczenia emisji substancji zapachowoczynnych, w tym amoniaku. Rozwiązanie to jest zatem możliwe do realizacji (przyjęcia), kierując się w szczególności zasadą zrównoważonego rozwoju, a więc potrzebą ochrony środowiska jako całości, w tym uwzględniając kwestie finansowe samego Inwestora. W świetle powyższego, w związku z zaistniałymi konfliktami społecznymi, przyjęto dodatkowe rozwiązanie ograniczające polegające na stosowaniu efektywnych mikroorganizmów jako dodatków. Podsumowując, Inwestor przewiduje zastosowanie optymalnych z punktu widzenia zrównoważonego rozwoju rozwiązań ograniczających emisję substancji odorotwórczych do powietrza, wymienione powyżej, ale i też imisję. Zastosowane bowiem zostaną emitory pionowe otwarte, co też umożliwi wyrzut gazów ku górze, a co za tym idzie znaczne rozcieńczenie zanieczyszczeń w powietrzu. Nie występują zatem przesłanki do zanegowania przyjętych rozwiązań, jak też samej inwestycji.

Odnosząc się zaś do wariantów planowanej inwestycji w pierwszej kolejności należy wskazać, iż warianty przedsięwzięcia powinny się różnić przede wszystkim pod względem sposobu, w jaki przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko, ponieważ ich rolą jest wskazanie alternatywnych rozwiązań pozwalających to środowisko chronić w jak najpełniejszym wymiarze. Ustawodawca w żaden sposób nie definiuje racjonalnego wariantu alternatywnego. Pewne jest jednak, że opis analizowanych wariantów powinien być na tyle rzetelny i dokładny, by organ rozpatrujący sprawę mógł zbadać, czy przedsięwzięcie powinno być realizowane w wariancie proponowanym przez inwestora, czy też w wariancie alternatywnym. Przygotowanie opisu racjonalnego wariantu alternatywnego wymaga każdorazowo przeprowadzenia indywidualnej oceny danego przedsięwzięcia pod kątem jego oddziaływania na środowisko w sytuacji, gdyby ten wariant miał być zrealizowany. Ponadto "Racjonalność" wariantu oznacza, że wariant taki faktycznie mógłby zostać wybrany przez organ dokonujący oceny raportu zamiast wariantu zaproponowanego przez inwestora. Racjonalny wariant alternatywny nie może mieć więc charakteru abstrakcyjnego czy też teoretycznego. Nie należy więc przedstawiać wariantu, którego faktyczna realizacja jest technicznie lub faktycznie niemożliwa albo jego realizacja jest skazana na niepowodzenie (np. ze względów finansowych). Z kolei "alternatywność" oznacza, że wariant ten musi się różnić od wariantu proponowanego przez inwestora w zakresie oddziaływania na środowisko. "Alternatywność" wymaga, co do zasady, zaproponowania wariantu różnego pod względem kryteriów przestrzennych (jak np. lokalizacja, skala i rozmiar inwestycji) lub technologicznych (jak np. rodzaj użytych materiałów, moc i produktywność zainstalowanych urządzeń). Nie jest też wykluczone odwoływanie się do innych różnic, wynikających np. z kryteriów ekonomicznych i społecznych. Bezspornym jest treść art. 66 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy o udostępnianiu informacji

o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko zakłada konieczność przedstawienia, jak też uzasadnienie wyboru i określenie przewidywanego oddziaływania na środowisko wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego, a także racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. Jednakże co ważne wszystkie te elementy zostały przedstawione w złożonym Raporcie. Poszczególne elementy w sposób czytelny zostały od siebie oddzielone, i tak w Tomie I Raportu przedstawiono wariant inwestorski, w Tomie II Raportu przedstawiono wariant alternatywny dla planowanego przedsięwzięcia, natomiast w Tomie III przedstawiono wariant najkorzystniejszy dla środowiska oraz dokonano porównania zaproponowanych wariantów. Zatem mając powyższe na względzie wyczerpano zakres art. 66 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Należy podkreślić, że wprowadzone zmiany w zakresie przedstawienia wariantu alternatywnego, nie mogą doprowadzić do sytuacji, w której spowoduje się utratę tożsamości przedsięwzięcia. Biorąc powyższe pod uwagę Inwestor nie może odnieść się do zmniejszenia obsady zwierząt do ilości 100 150 DJP, zgodnie z sugestią mieszkańców, ponieważ inwestycja kwalifikowałaby się do tzw. drugiej grupy przedsięwzięcia, co spowodowałoby zmianę podstawy prawnej (kwalifikacji inwestycji) w ramach wydawanej decyzji. Ponadto negowanie zmiany lokalizacji planowanego budynku w ramach tej samej działki jest niezasadne. Zmiana lokalizacji inwestycji polegająca na usytuowaniu przedsięwzięcia na odrębnej działce wykracza poza obszar objęty wnioskiem.

Anna Mojzesowicz
Komplementariusz
EkoPolska Mojzesowicz Sp.k.